

ΤΟ ΟΧΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΡΗΓΜΑ ΠΟΥ ΖΗΤΑΕΙ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΤΟΥ

ΑΝΤΑΡΣΥΑ

8 χρόνια κλείνουν σήμερα από το μεγάλο λαϊκό ΟΧΙ στο δημοψήφισμα για την αποδοχή ή όχι της νέας “δανειακής σύμβασης”, των νέων μνημονίων..Ένα ΟΧΙ που παραμένει αδικαίωτο. Ένα ΟΧΙ που πολεμιέται από παντού. Από δεξιά και από..αριστερά!

Το 62% της 5ης του Ιούλη του 2015 δεν ήρθε τυχαία. Ήρθε σαν αποτέλεσμα των μεγάλων αντιμνημονιακών αγώνων της περιόδου 2010-2015, των πλατειών, των απεργιών, των συγκρούσεων. Σαν αποτέλεσμα του πόθου των εργαζόμενων και της νεολαίας να “τελειώνουμε με τα μνημόνια”, την τρόικα, την φτώχεια, την διαρκή βία ενάντια στον λαό, την εξευτελιστική επιτήρηση.

Σε όλα αυτά ο λαός είπε ένα μεγάλο “μέχρις εδώ”. Και το είπε παρά τον ωμό εκβιασμό του

Ντράγκι και της ΕΕ, που έκλεισε τις τράπεζες, παρά την τρομοκρατία της ντόπιας άρχουσας τάξης, της ΕΕ και των ΗΠΑ ότι θα επέλθει η απόλυτη καταστροφή “αν δεν συμμορφωθούμε με τις υποδείξεις.”

Η μάχη του δημοψηφίσματος ήταν μια **ξεκάθαρα ταξική μάχη.** Στηρίχθηκε με συντριπτικά ποσοστά από τις λαϊκές γειτονιές και την εργατική τάξη. Πολεμήθηκε με λυσσαλέο μίσος από την αστική τάξη και τα κόμματα της στο σύνολό της. Μέχρι και την απειλή της αστικής βίας επιστράτευσαν όταν ο Β Μεϊμαράκης όταν έλεγε, “αν απειληθεί η συμμετοχή στην ευρωζώνη η αστική τάξη θα πάρει τα μέτρα της”!

Αυτός που δεν τίμησε το ΟΧΙ του λαού ήταν η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Ήταν η κυβέρνηση που λίγες μέρες μετά πήγε και υπέγραψε μαζί με τις αστικές πολιτικές δυνάμεις την μετατροπή του σε ΝΑΙ. Που αντί να στηριχθεί στην τεράστια λαϊκή πλειοψηφία, πήγε και “ακούμπησε” στον Μεϊμαράκη και τον Γιούνκερ συντρίβοντας τις λαϊκές ελπίδες, διασπώντας το κόμμα τους και βυθίζοντας την κοινωνία στο τέλμα της απογοήτευσης του “όλοι τα ίδια είναι”. Τα απόνερα (και) αυτής της ιστορίας εισπράττει ο ΣΥΡΙΖΑ μέχρι και σήμερα.

Αυτός ακόμα που δεν τίμησε το ΟΧΙ του λαού ήταν το ΚΚΕ. Το ΚΚΕ επέλεξε να γυρίσει την πλάτη στην τεράστια ταξική και πολιτικά διαπάλη που γινόταν στην ελληνική κοινωνία, παίρνοντας “ίσες αποστάσεις” ανάμεσα στον Σόιμπλε και την Μέρκελ, τον Μειμαράκη, τον Βενιζέλο και τον Τσίπρα, ανάμεσα στον μεγάλο κεφάλαιο και την ΕΕ, με λίγα λόγια ανάμεσα σε όλο τον μαύρο συνασπισμό εξουσίας που έπεσε πάνω στον κόσμο να τον εκβιάσει και να του αλλάξει γνώμη και τον λαό. Όσο και να προσπαθεί το ΚΚΕ να δικαιωθεί εκ των υστέρων (βάζοντας όσους τότε πήραν στάση υπέρ του ΟΧΙ και το στηρίζουν σήμερα να κάνουν δηλώσεις μετάνοιας) από την κατρακύλα του ΣΥΡΙΖΑ, θα αποτελεί πάντα μια τεράστια ντροπή για το ΚΚΕ το ξεπούλημα της λαϊκής διάθεσης για σύγκρουση στο όνομα ότι η σύγκρουση αυτή δεν ήταν τόσο “καθαρή” για να της κάνει την τιμή να την στηρίξει.. Όταν “σφίγγουν” τα διλήμματα και απειλείται η πολιτική σταθερότητα του συστήματος τότε η επιλογή του ΚΚΕ είναι πάντα η στήριξη της σταθερότητας.

Το δημοψήφισμα του 2015 ήταν σίγουρα μια τομή. Εκ των υστέρων γίνεται μια τεράστια προσπάθεια από τις κυρίαρχες δυνάμεις για την φθορά του. “Λαικισμός” και “τυχοδιωκτισμός” λέει όλο το επίσημο πολιτικό σύστημα. “Είχαμε αυταπάτες” λέει ο ΣΥΡΙΖΑ. Τι ΝΑΙ τι ΟΧΙ, παίξατε το παιγνίδι του Τσίπρα λέει το ΚΚΕ. Δεν ήθελε ο λαός ρήξη, μια καλύτερη διαπραγμάτευση ήθελε λένε άλλοι. Άλλοι πάλι λένε ότι ¨οι πλατείες γέννησαν την Χρυσή Αυγή” δίνοντας αγωνιστικά εύσημα στους φασίστες, οι οποίοι πολέμησαν λυσσασμένα τις πλατείες και τις απεργίες και δεν πάτησαν το πόδι τους στις πλατείες φροντίζοντας να

κάνουν βραδυνά προγκρόμ ενάντια σε μετανάστες και αγωνιζόμενους που οδήγησαν στην δολοφονία του Σαχσάτ Λουκμάν και του Παύλου Φύσα.

Στην πραγματικότητα, οι εργαζόμενοι ψήφισαν ΟΧΙ και ήξεραν ότι αυτό το ΟΧΙ οδηγούσε σε ρήξη με την ΕΕ. Και είχαν την ψυχή, το κουράγιο και το πολιτικό αισθητήριο να την επιλέξουν. Αλλά δεν υπήρξε εκείνη η αριστερά που θα την πήγαινε μέχρι το τέλος.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι περήφανη για την στάση που κράτησε εκείνη την περίοδο. Στήριξε το ΟΧΙ μέχρι το τέλος, το τριπλό ΟΧΙ ενάντια στα μνημόνια, την ΕΕ και την κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που δεν θα το υλοποιούσε. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν είχε τις δυνάμεις που να της επέτρεπαν να αποτελέσει την δύναμη εκείνη που θα πήγαινε το ΟΧΙ μέχρι το τέλος, να μπει μπροστά στην υπεράσπιση του ενάντια στο πραξικόπημα του αστικού πολιτικού κόσμου και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ για την μετατροπή σε ΝΑΙ. Αυτή είναι η δική μας αυτοκριτική στάση για την τότε περίοδο και η ανάγκη για μία δυνατή αντικαπιταλιστική αριστερά στο σήμερα.

Τα συμπεράσματα εκείνης της περιόδου αποτελούν πολύτιμο οδηγό για το σήμερα. Η διεκδίκηση από τον λαό μιας άλλης ριζικά διαφορετικής πολιτικής βρήκε και θα βρίσκει πάντα μπροστά της το “σιδερένιο τείχος” της ευρωζώνης, της ΕΕ, του κεφαλαίου. Και άρα κάθε πραγματικά φιλολαϊκή πολιτική δεν μπορεί παρά να έχει στην προμετωπίδα της την ρήξη με την πολιτική του κεφαλαίου, της ΕΕ, του ΝΑΤΟ, των οικονομικών και πολιτικών θεσμών που την επιβάλουν και την στηρίζουν. Δεν αρκεί μια “αριστερή” ή “προοδευτική” κυβέρνηση για να κάνει αλλαγές. Απαιτείται πορεία για μια άλλη εξουσία, εξουσία της εργατικής τάξης και των συμμάχων της, πάνω στην βάση ενός κράτους νέου τύπου, εργατικού κράτους. Δεν μπορεί να υπάρξει σήμερα φιλολαϊκή διαχείριση. Μόνο παλεύοντας συνολικά ενάντια στο σύστημα μπορείς να έχεις κατακτήσεις σε επιμέρους ζητήματα και να παίρνει ο λαός “ανάσα” από την επίθεση.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα συνεχίσει σε αυτόν τον δρόμο. Σήμερα που το ρεύμα της φιλολαϊκής διαχείρισης του καπιταλισμού και του αριστερού κυβερνητισμού έχει μπει σε μια αναπότρεπτη κρίση, που η πολιτική του “εφικτού” οδήγησε στην ήττα τους φορείς που την επικαλέστηκαν, απελευθερώνονται αναζητήσεις χιλιάδων αγωνιστών για την οικοδόμηση εκείνης της αριστεράς που θα πάει τις επόμενες μάχες μέχρι το τέρμα. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα παλέψει για μια τέτοια αριστερά σε “διάλογο” με κάθε δύναμη και αγωνιστή που δεν βολεύεται στην καπιταλιστική δυστοπία, που αφήνει πίσω του τις πολιτικές του συμβιβασμού, που αναζητά μια νέα αριστερά του αντικαπιταλιστικού αγώνα και της επαναστατικής προοπτικής.